

Kansainväliset seikkailiat Skotlannissa - Riviera Trophyn aarre -

Finnstar lähti Vuosaaren satamasta klo 17.00.
Laivaan päästiin juohevasti ja oltiin hytissä jo ennen neljää.

Laivamatkalla aikaa kulutettiin ristikoita täyttellen, ristipistoja tehden, lukien ja telkkarista jääkiekkoa katsellen. Suomi hävisi ensin Ruotsille ja sitten Venäjälle. Tuli kuitenkin turnauksen neljänneksi.

Kovasti hämminkiä ja melkein paniikkia aiheutui, kun ristipisto-ohjeet onnistuivat katastrofaalisesti katoamaan hytin sokkeloihin melko pian Irish Coffeiden jälkimmäisissä.
No löytyihän ne ja saatiin esille purkamatta koko sohva/sänky-yhdistelmää.

SU 21.5.

Laiva saapui Travemünde kello 22.30. Ennakkotiedoista poiketen emme yöpyneet laivalla, vaan laivayhtiö kustansi meille hotelliyön 15 km:n päässä Lübekissä. Oli tullut jo pimeä, mutta navigaattorin avulla löysimme perille vain yhdellä Uuuu-käänöksellä.

MA 22.5.

Kauniin aurinkoisessa säässä lähdettiin ajamaan ja Jorppukin uskaltautui jättämään pitkät kalsarit pois. Päivän mittaan lämmintä oli **+25°C** ja auton ilmastointi (sivuikkunat) piti laittaa päälle (auki). Ajettiin läpi vihreän, vehreän ja kukkivan maaseudun. (Olihan siellä matkan varrella kyliä ja kaupunkejakin)

Optimaalinen reitti kierrätti meitä ja olimme perillä Hollannin puolella Schonebeckissä etukäteen varatussa De Wolfshoeve -hotellissa vasta seitsemän jälkeen illalla. Käytiin syömässä hotellin ravintolassa ja kaaduttiin petiin.

Päivä alkoi **järkytyksellä**, kun navigaattori ei suostunut laskemaan reittiä eteenpäin, vaikka miten yritettiin houkutella. Lopulta Nörtti-Maikki sai navigaattorin pelittämään, kun vaihtoi optimaalisen reitin lyhyeksi reitiksi.

Ajettiin sitten läpi kaupunkien, kuten Utrecht ja Haag, sisältäen lukemattomia liikennevaloja (yleensä punaisia), pomppuja, umpikujia ja tietöitä, joihin navigaattori meitä ajatti. Ja varottiin pyöräilijöitä, joita olikin paljon.

Puolessa matkassa **hajosi pakoputki**. Poikettiin Bilt-hovenin pikkukaupunkiin, josta muutaman kyselyn jälkeen löydettiin korjaamo, joka lupasi hitsata pakoputken tunnin kuluttua.

Aikaa kului sen verran, että perillä Hook van Hollandista tilatussa Gestrand - B&B:ssä oltiin taas vasta seitsemän jälkeen.

Rantaravintolassa syötiin tosi hyvät sapuskat oikein alakarte-listalta. Majapaikka osoittautui oikein tyylikkääksi. Ilta vietettiin paikan mukavassa oleskelutilassa, Jorppu naputteli tietokonetta ja Maikki kirjoitteli päiväkirjaa ja syötiin mansikoita jälkkäriksi.

KE 24.5.

Oltiin ajateltu valita majapaikka läheltä satamaa. Siis Jorppu oli. Väärässä oli (kuten tavallista). Meidän laiva lähti Ijmuidenista, eiku 80 km takaisin päin, taas läpi Haagin jne. Onneksi laiva lähti lasta 17.30, niin ei suurempaa hätää, mutta biitsi jäi näkemättä. Matkalla tuli **1000 km** täyteen. Ijmuidenin satamassa Jorppu sääti jarruja (vauhdin surmat), mutta jarruvaloa ei saatu toimimaan.

Satamassa tapasimme moottoripyöräilijä-skotin, joka oli käynyt useita kertoja Suomessa ja puhui hyvää suomea. Käytiin kaffeella, mutta muuten vaan odoteltiin. Laivalla oli **kallista** ja hytissä onnettoman **huonot** äänieristeen.

Navigaattori suostui taas laskemaan optimaalisen reitin ja päästiin Newcastlesta ohitustietä, kun lyhin reitti olisi kulkenut keskustan läpi.

Matkalla poikettiin Mäkkärille aamiaiselle. Oltiin ihan uunoina, kun hampurilaisia ei siihen aikaan tarjottu ja muut sapuskat piti valita itse isosta valintanäytöstä. Onneksi ystävällinen henkilökunta tuli apuun.

Loppumatka kurvailtiin kapeita, mutkaisia ja mäkiä pikkuteitä.

Etukäteen varatussa majatalossa oltiin jo kahdeltatoista. Check-in oli vasta neljältä, mutta ystävällinen rouva päästi meidät sisään huoneeseen ja toi meille vielä vetä ja jääkuutioita puutarhaan. Helle nimittäin jatkuu...

Oltiin pienessä Greenhaugh nimisessä kylässä kansallispuiston alueella. Talo oli 350 vuotta vanha perinteinen kivitalo.

Vielä illalla kahdeksan aikaan on t-paita keli. Illalla käytin syömässä talon pubissa perinteistä brittiläistä herkkuruokaa.

PE 26.5.

Pysähdyttiin ihailemaan maisemia Kielderissä, joka on vesiurheilu- ja kalastuskeskus.

Perille Peeblesin hotellille saavuimme kahden maissa ajettuumme läpi upeiden maisemien. Korkeita vuoria ja mäkiä ja lampaita ja sitten taas lampaita, välillä tielläkin (ei osuttu yhteenkään). Hotellilla meille osoitettiin parkkipaikka ihan hotellin viereltä. Kovin toivotivat pitkämatkalaiset tervetulleeksi. Illallisen jälkeen oltiin valmiita yöpuulle.

Pilvistä, mutta edelleen lämmintä. Aamiaisen jälkeen lähdettiin ajoreitille, joka vei pikkuteitä pitkin varavesialtaille. Matkalla oli pitkä, jyrkkä ylämäki (ainaski 25%, eikä sekään tainnut olla yläraja). Lisäjännitystä saatiin kun edellä ajanut auto pysähtyi edessämme keskellä mäkeä ja ohittamaan ei mahtunut. Mutta kyllä Bradford ja Jorppu siitä selvisi, eikä Maikin tarvinnut edes työntää.

Tullessa käytiin Peebles-cityssä kalliilla erikoiskahvilla ja ostoksilla. Ostettiin postikorttejakin, jotka sitten annettiin hotellin respaan postitettavaksi. Eivät ole vieläkaan tulleet perille.

Päikkäreiden jälkeen käytiin saunassa ja uimassa. Saunassa oli lämmintä ja vesiastia, mutta mitään kiukaan tapaistakaan ei löydetty.

Tänä aikana tuli rankka sadekuuro ja ukkosti ja hotellista meni sähköt. Illalla oli Disney-tyyppinen naamiaisbuffet-illallinen ja sen jälkeen irlantilais-tyyppinen orkesteri alkoi soittamaan. Ei se ihan säkkipilliä ollut, mutta aika lähellä. Ja jäykät ja jäyhät englantilaiset pomppi sen tahdissa ilmeisesti jotain kansantansseja, vaikkei kukaan näyttänyt kuvioita osaavankaan.

SU 28.5.

Vihdoinkin normaali englantilainen sää, tai ei sada, mutta on pilvistä ja tuulista. Autot ajettiin riveihin valtavaan puistoon Tweed-joen varrelle. Jorppu jäi paikalle ja ihaili säkkipilliorkesteria. Maikki lähti hotellille huilaamaan. Puolilta päivin alkoi taas aurinko paistamaan.

Iltapäivällä saatiin neuvot ja ajo-ohjeet Walesin mökille. Brownit ja Masonit jäivät vielä Skotlantiin lomaa viettämään.

Juhlaillallisilla Jorppu pokkasi jo perinteeksi muodostuneen kauimpaa ajaneiden *Riviera Trophyn* ja *“paras kilpailuun osallistumaton ajoneuvo”* palkinnon. Päivällä puistossa yleisö sai äänestää suosikki-autoa. Bradford sai 16 ääntä, mutta se ei ihan riittänyt voittoon.

JOWETT CAR CLUB AWARDS – Peebles 2017

Horace Grimley Award (outstanding services to the JCC, Jowetts in general): Alf Heseltine
Member(s) of the Year (nominated by Sections of JCC): Bob & Mo Holmes
Attendance Cup (for attendance at club section meetings and events): John Cash
Attendance Cup - Ladies (as above): Pamela Cash
George Mitchell Rose Bowl (Sporting/Competition Award): Richard Gane
Long Distance 'Riviera' Trophy (Greatest mileage covered to Rally and driven from home by most direct route): Jorma Hihnala (770 miles - MGR 22 Bradford Lorry)
Pre War Distance - Ken Warren Shield (Greatest mileage covered to Rally and driven from home by most direct route): Diccon Pridie (308 miles - VX 1307, 1929 Long 2)
Sporting Challenge Cup (Sporting/Competition Award): Julian Crossley
Castrol Trophy (Best Section Stand at National Rally): 'Open all Hours', Jowett Shop
Kier Williams Trophy (Best Period Costume for Year of Car): Chris & Sharon Spencer
Marcel Becquart Cup (Best Special Bodied Jupiter): Peter Holden - LHR 2, Barnaby bodied
Side Valve Cup, Concours (s.v. 'Car of the Show'): Sara Young - SPG 525, Bradford
Overhead Valve Cup, Concours (o.h.v. 'Car of the Show'): Lorna Jowett - MCD 545, Jupiter
Peoples Award - 'Boomerang' (most popular/desirable non-Concours car - People's Vote):
 Ian Jowett - XK 6253, 1913 Tiller Steerer
Side Valve Rose Bowl (greatest mileage covered in past year by non-Concours, s.v. car):
 Diccon Pridie - VX 1307, 1929 Long 2
'Best of the Rest' Clock (best Non-Concours Entry - Northern Section Vote):
 Jorma Hihnala - MGR 22, Bradford Lorry

MA 29.5.

Tihkusateessa lähdettiin kohti etelää ja ihailtiin mahdollisia maisemia. Pakoputki prakasi taas ja koska oli bank holiday kaikki paikat oli kiinni. Päätimme ajaa Kendaliin asti, vaikka korvatulpat olisivat olleet tarpeen.

Kendalissa etsittiin majapaikkaa ja huomattiin avoinna oleva korjaamo (renkaita, akkuja, pakoputkistoja).

Siellä hitsasivat putken uudelleen, vaikka taisi mennä pojille vähän ylitöiksi. Firma ei voinut laskuttaa hitsauksesta, jota eivät oikeastaan saisi tehdä. Hitsarille piti tarjota oluset, mutta ehkäpä 20 puntaa riitti muutamaan kaljaan.

Yötä oltiin hotellissa ja illastettiin sen ravintolassa. Maikki kävi tutustumassa kaupunkiin ja otti vähän kuvia, kovin on pittoreski.

Aamulla Jorppu joutui tekemään Trapin hommia ennenkuin päästiin jatkamaan matkaa.

Matkalla poikettiin teellä ja sandwichillä tienvarren pubissa. Lähtiessä melkein ajettiin kuormurin alle, kun äkkiä pitikin kääntyä oikealle. Walesiin päästyä alkoivat mäet muuttua pidemmiksi ja jyrkemmiksi. Kakkosella jurnutettiin, mutta aina Bradford selvisi mäen päälle. *Niin kovin menttiin, että aina oltiin jonossa ensimmäisinä.* Balassa käytiin kahvilla ja ostamassa evästä. Kuuden maissa saavuttiin Aberdovey / Aberdyfi -kylään meren rannalle.

Löydettiin parkkipaikka ylhäältä jyrkän pikkutien varrelta ihan läheltä "mökkiä" ja siellä Bradford sai olla koko vierailun ajan.

Katsastettiin ensin Suen paikka. Jorppu kävi kyselemässä avainta Paulinen paikkaan vastapäiseltä naapurilta ja löytyihän se, joten käytiin taloksi.

Huoneita on niin että meinaa eksyä ja hieno merinäköala satamaan ja laiturille.

Käytiin vielä syömässä Britannia-pubissa.

KE 31.5.

Ihmeteltiin nousuveden saapumista ikkunasta. Käppäiltiin kaupungilla ja laiturilla, katsatettiin biitsi ja dyynit. Laiturilla lapset pyydysti pieniä taskurapuja ihan hovin vuoksi vain.

Turisti-infosta saatiin ohjeet ja aikataulut höyryjuna-ajelulle. Käytiin jätskillä ja istuskeltiin terassilla seuraamassa kauppaa ja merenkulkua.

Maikki kävi kävelyllä, mutta mäki oli niin jyrkkä ettei kauas jaksanut (aika merkillistä, voiko olla totta!).

Illalla käytiin syömässä toisessa pubissa ja tunnin odot-
telun jälkeen saatiin aika pelkistetyt annokset, jotka perinteiseen brittitapaan olivat aika mauttomia. Mutta kyllä niistä ruokahalu lähti.

Lähdettiin paikallisbussilla läheiseen Tywyn kaupunkiin. Ystävällinen rouva kertoi missä jääme pois. Lähdimme Talylllyn- höyryjuna-ajelulle. Rata on rakennettu 1800-luvulla tuomaan liuskekattokiviä alas louhokselta. Matka kesti noin tunnin.

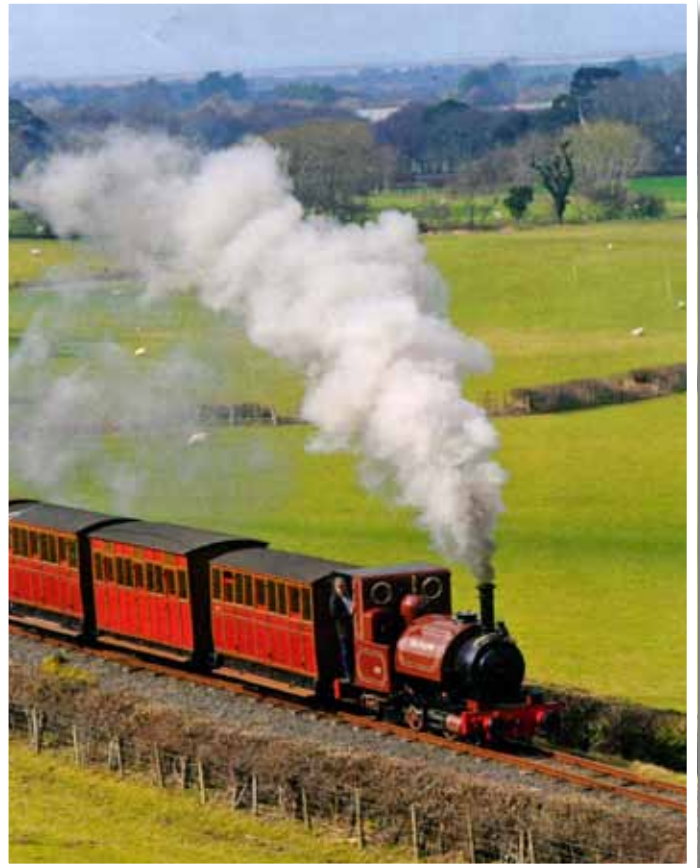
Ylhäällä kävelimme noin 2 km pituisen vesiputousreitit, joka kulki joen vartta ja pitkin matkaa oli vesiputouksia. Jorppu ihan uuvuksissa.

Kun tulimme takaisin asemalle, juna olikin juuri lähdössä ja ajoimme seuraavalle asemalle kahville.

Jatkoimme matkaa Tywyyn, josta bussi Aberdyfiin lähti juuri sopivasti.

Jorppu ehti sentään ostaa paatin vessanoveen uuden ensimmäisen luokan kyltin. Poikkesimme vielä kylään lounaalle, jonka jälkeen tarvittiinkin päikkärit.

Illalla Pauline soitti, että sukulaispoika on tulossa myöhään illalla viikonloppua viettämään, joten pakkasimme tavaramme ja siivosimme jo valmiiksi aamua varten. Oltiin jo nukkumassa ennen hänen tuloaan.

PE 2.6.

Lähdimme tihkusateeseen heti aamupalan jälkeen tapaamatta nukkumassa ollutta sukulaispoikaa.

Kannettiin sitten kuitenkin kamat ylös autolle (2 reissua), koska läheiselle rantatielle ei mahdu pysähtymään. Jorppu meinasi kuulla ja pumppu hakkasi kuin viimeistä päivää Kyl se nii väärin oli!.

Lähdettiin suoraan kohti itää eikä jouduttu enää kiipeämään vuorten yli. Matkalla poikettiin syömään sandwichit Mill Innissä ja Staffordissa nostamassa käteistä taikaseinästä. Määränpäänä oli Little Hayford, kyläkaupan yhteydessä oleva B & B, joka oli bongattu netistä.

Viereisessä pubissa käytiin oluella ja Jorppu sai ihan ilmatteeks tiskimaton, kun kysyi saisko sen ostaa.

Yksi papparainen tuli meidän kanssa tupakalle, eikä meinannut millään uskoa, että Emil Zatopek ei ole suomalainen.

Pubista ei saanut ruokaa, eikä jaksettukaan kauemmas lähteä, joten tyydyttiin kaupan sämpylöihin.

Saavuttiin kahden maissa Brianin ja Sallyn luo ja nautittiin lounasta puutarhavajassa. Jet-koira hauskuutti meitä pallonsa kanssa. Märkä, parhaat päivänä nähnyt tennispallo oli niin tärkeä, ettei se suostunut antamaan sitä kuin Brianille. Elisabetilla on kaksi lasta, George 4v. ja Rebecca 2v. Asumat Lontoon lähellä. Helen asuu poikaystävän kanssa lähellä maatilalla ja lopettelee insinööri-opintoja.

Illalla käytin vielä pubissa syömässä thairuokaa.

SU 4.6.

Young farmers day. Matkaa oli pikästi ja matkalla lukemattomia liikenneympyröitä.

Suurella alueella oli näytillä maatalouskaluja, erilaisia esityksiä ja kilpailuja, shoppailua, karuselleja jne..

Jorppu yritti voittaa pallonheitolla Viljalle ison pehmolelun, muttei onnistunut - ei se töppö osunut yhtään palloa maitotonkkaan, vaikka matkaa oli vain pari metriä. Kyl nii pal hävetä saa!

Jorppu sai hattaran ja purkkarikengät, Viljalle ostettiin swetari tekstillä *"That's it! I am off to grandma's"*. Olutta, Pimmsiä ja hampurilaisia saatiin kanssa. Matkalla poikettiin vielä syömään The Mad Cat-pubiin. Kissa oli vaihtunut.

Illalla Jorppu näytti vielä kuvia tietokoneelta ja melkein kaikki torkahtelivat, paitsi Jorppu ja Jet.

MA 5.6.

Sally katseli Jorpun tyylikkäästi kulahtanutta lippistä ja arveli, että Jorppu on ottanut Brianin lakin. Brianin lippiksessä oli kyllä enemmän rasvatahroja.

Lähdettiin ajamaan pohjoista kohti. Myötätuuli siivitti matkaa ja suorat olivat jopa 5 km pitkiä.

100 km:n jälkeen hajosi pakoputki taas. Lincolnissa bongattiin korjaamo, jossa pojat ottivat auton heti työn alle. Soittelivat eri paikkoihin ja yrittivät löytää sopivaa äänenvaimenninta. Olivat kovin innoissaan Bradfordista ja kuva siitä päätyikin heidän nettisivuilleen. Parin, kolmen tunnin päästä ajettiin pois uuden volkkarin väliäänvaimentimen (mikähän se väliääni on?) kanssa ja lasku oli vaivaiset 48 puntaa. Nyt on sportiset ääntelyt. Odotellessa käytiin viereisessä juhlatavarakaupassa ja ostettiin ilmapalloja Ahtin synttäreille.

Yöksi ehdittiin Yorkiin. Satuttiin kivaan the Exhibition hotelliin aivan vanhan kaupungin reunalle. Syötiin hotellin pubissa. Maikki lähti katsomaan kaupunkia, jossa olemme aiemminkin poikenneet. Vanha kaupunki on pittoreski vanhoine taloineen ja katedraaleineen. Alueella on paljon hauskoja kauppia, vintage-vaatteita, 101 dalmatiaista tavaroita, joulukauppa, hattukauppa ja vaikka mitä. Tosin kaupat olivat menneet kiinni jo viideltä ja sadekin vähän latisti tunnelmaa.

TI 6.6.

Sätiedotus piti paikkansa ja satoi koko päivän. Newcastleen oli matkaa 135 km jäljellä. Kierrettiin pienempiä teitä, kun A19 useine kaistoineen alkoi tuntua turhan hurjalta sateessa.

Kahden maissa päästiin satamaan ja jäätiin odottamaan, jos saataisiin peruutuspaikka jo tälle päivälle. Ei saatu, mutta onneksi saatiin huone lähihotellista. Oltiin jo aika märkiä, kun oltiin juostu sateessa.

Käytiin vielä syömässä naapuritalossa.

KE 7.6.

Nautittiin hotellihuoneen lämmöstä loppuun asti eli kello kahteentoista. Shoppailtiin viereisellä outlet-alueella. Kahden maissa ajettiin satamaan ja päästiinkin ajaman suoraan laivaan. Jorppu laski loput punnan kolikot ja sai niillä just ja just Irish Coffeen, Maikki jäi ilman.

TO 8.6.

Laivasta ulospääsyä joduttiin odottamaan melkein tunti. Alkuun sateli hiljaiseen.

Navigaattori johdatti meidät Amsterdamin läpi. Ehdittiin jo onnitella itseämme kun siitä selvittiin, kun edessä oli tiesulku. Silta oli poikki navigaattorin ehdottamalla reitillä. Harhailtiin edestakaisin, kunnes löydettiin oikea moottoritie ja oikeaan suuntaan oli kyseinen ramppi kiinni. Lopulta oltiin navigaattorin kanssa samaa mieltä.

Muutenkin oli alkumatka hidasta, drempeleitä (hidas-teita), liikennevaloja ja kaupunkia.

Pysähdyttiin lounaalle, paikka oli kiva ja ruoka hyvää, mutta sitä joutui odottamaan puoli tuntia.

Kello oli melkein kaksi ja me oltiin edetty 50 km (matkaa jäljellä 570 km). Jatkossa matka joutui nopeammin ja kuuden maissa oltiin Saksan rajalla. Oli tosi lämmin päivä ja juotavaa kului ja tuli juotua kustakin pullosta.

Lingenistä löytyi majapaikka, Gesthaus Hof. Isäntäväki oli ystävällistä vaikkei juuri englantia osannutkaan. Onneksi mekään emme osanneet saksaa. Syötiin herkulliset ja ISOT parsannaokset paikan ravintolassa. Ei kelpannut visakortti, mutta isäntä lähti kускаamaan omalla autollaan pankkiautomaatille parin kilsan päähän.

Kertonee saksalaisesta tarkkuudesta, että isäntä oli laittanut öljynkeräysastian Bradfordin alle saadakseen talteen jokaisen tipan.

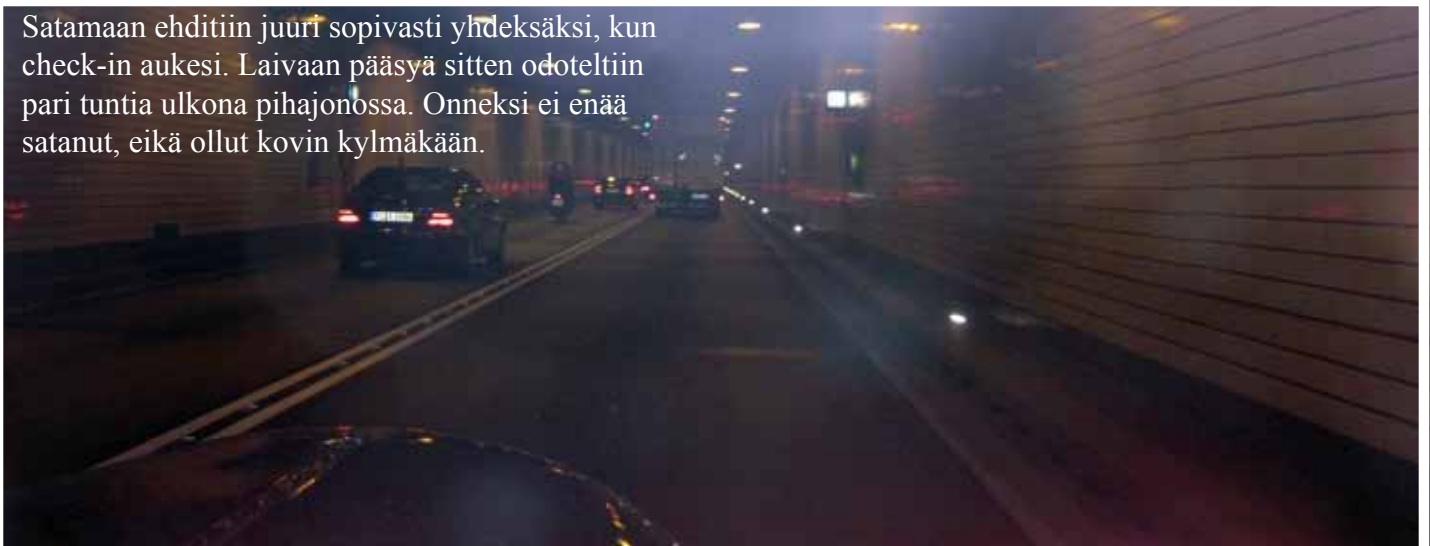
PE 9.6.

Lyhyt reitti 325 km, optimaalinen 450 km. Siis lyhyt, läpi Bremenin ja Hampurin, muuten mukavia suoria teitä, joilla nopeusrajoitus 70 km/t. Heti Hampurin alkupuolella oli silta suljettu ja jouduttiin hakemaan reittiä. Alkuun mentiin moottoritietä. Vauhti ei haitannut, koska tie oli niin ruuhkainen, että liikenne mateli. Reilun tunnin päästä päästiin Hampurin ulkopuolelle. Lübeckin kohdalla alkoi sataa täysillä ja todettiin, että myös Lübeck on iso kaupunki. Kuuden maissa saavuttiin Travemünde. Käytiin pizzalla ja ostamassa laivaan evästä.

Viinakaupan löytäminen oli työn ja tuskan takana. Ajettiin edes sun taas, mutta navigaattorin näyttämään paikkaan ei satamasta päässyt ajamaan. Kunnes tajusin tsekata puhelimeen tallennetun osoitteen. Silloin Jorppu muisti, että paikkaan oli kaksi osoitetta ja navigaattorissa oli se toinen. Jo löytyi oikea talo ja kysymällä kauppakin. Ostosten roudaus oli työn takana, kun autoa ei mistään saanut ajettua ovelle.

Satamaan ehdittiin juuri sopivasti yhdeksäksi, kun check-in aukesi. Laivaan pääsyä sitten odoteltiin pari tuntia ulkona pihajonossa. Onneksi ei enää satanut, eikä ollut kovin kylmäkään.

LA 10.6.

Päivä laivassa sujui rattoisasti Suomen telkkaria katsellen.

SU 11.6.

Laiva oli Vuosaaren satamassa aikataulun mukaisesti 9.30. Ulos päästiin toiseksi viimeisenä. Tullikin pysäytti kyselläkseen mikä se tällöinen auto on. Kunnollisella tullimiehellä itsellä on Citroën B11, eli "gangsteri-sitikka"

Jorppu jatkoi matkaa saman tien Naantaliin hirmuisen alkkohoolilastin kera.

Brianin vitsejä:

(muutama avainsana)

Katon korjausnaulat

Raksamiesten eväsleivät aina samoja

Merkki veneessä

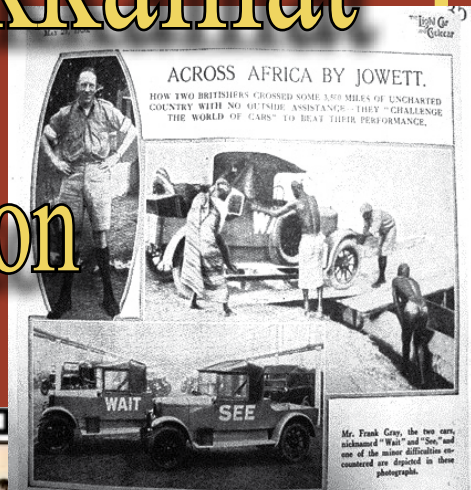
Ruokapöydässä kuultua:

Kysymys - Millaisia kaloja noi on?

Vastaus - Kuolleita

Kansainväliset seikkailiat - tulevaisuuden retki - Wait and See - parivaljakon renkaanjäljissä

On 16th March 1926, Mr Gray and Mr Sawyer embarked on their journey from Lagos to Jebba, Bida, Zungera and Zaria, crossing the Niger at the Jebba railway bridge. Having read the story by Jowett Limited, this event made history as it had never been attempted on any form of mechanical transport. Furthermore, it had to be done in the shortest time possible as no advance arrangements had been made for petrol, oil or any mechanical assistance. By the 31st May 1926 the journey had been completed. It was the 1920s version of a Top Gear challenge.